

Izv. prof. dr. sc. Boris Bakota

Pravni fakultet

Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku

Republika Hrvatska

Ministarstvo poljoprivrede

n/r Tomislav Tolušić, ministar

Ulica Grada Vukovara 78

10000 Zagreb

Tumačenje odredbe čl. 5. st. 2. toč. 21. kojom je zabranjeno uzgajati životinje u svrhu proizvodnje krzna ne predstavlja problem nikome sa završenim pravnim obrazovanjem.

Uzgajanje životinja, pa i onih s krznom, u svrhu rasploda nije zabranjeno. Samim time vidi se da je ovdje važan krajnji cilj proizvodnje. Jasno da proizvođač ne treba biti prekrašajno odgovoran ukoliko je primjerice nekome prodao nekoliko činčila za kućne ljubimce, a da ih je kupac kasnije usmrtio i iskoristio njihovo krzno. Ali prodavač je odgovoran u slučaju kada veliki broj činčila prodaje tvrtci kojoj je prvenstvena djelatnost proizvodnja krzna od usmrćenih životinja. Neovisno je radi li se o prodaji hrvatskoj ili stranoj kompaniji. Ukoliko je riječ o prodaji hrvatskoj kompaniji, odgovorna će biti i tvrtka kupac, dok u slučaju prodaje stranoj tvrtci nama nisu važni strani propisi. Hrvatski propisi zabranjuju uzgajanje životinja u svrhu proizvodnje krzna. Nemoguće je pozivati se da je proizvodnja krzna u nekoj državi dopuštena, pa da naši proizvođači prodaju žive životinje i nisu odgovorni što će biti s njima. Odgovorni su budući da je riječ o namjeri kada se roba prodaje tvrtkama koje se bave proizvodnjom krzna. Ukoliko postoji dokumentacija koja govori da su životinje (činčile) uvezene iz Republike Hrvatske te usmrćene u nekom vremenskom razdoblju, samim time potvrđena je i prekršajna odgovornost prodavatelja.

Potvrdu možemo naći i u činjenici da je kod nas, primjerice, zabranjen uzgoj marihuane. Tada bi se opravdano netko mogao pozvati na okolnost da će on svoju marihuanu izvoziti u, primjerice, Kanadu gdje je nedavno legalizirana rekreativna upotreba marihuane (prema navodima iz sredstava javnog priopćavanja). Ovdje je svakome jasno da ovo nije slučaj u kojem bi naš proizvođač bio opravdan od kaznene odgovornosti pa je samim time jasno da je isti slučaj i kod proizvodnje životinja za krzno, ali koje se ne usmrćuju u Hrvatskoj.

Ukoliko bi zabrana uzgajanja životinja u svrhu proizvodnje krzna bila relevantna samo za područje Republike Hrvatske, tada bi to tako i pisalo u zakonskom tekstu – primjerice: Zabranjeno je usmrćivanje životinja zbog krzna. Kod nas je naglasak na samom uzgoju radi krajnje namjere koja je proizvodnja krzna. Također, naši dosadašnji uzgajivači ne bi imali problema budući da bi svi onda mogli izvoziti svoje

životinje u države u kojima je usmrćivanje zbog krzna dopušteno. Ne bi bilo nikakve rasprave o eventualnom obeštećivanju proizvođača, a o kojemu se raspravljalo u Hrvatskom saboru 2006. godine kada je donesena odredba u bivšem Zakonu o zaštiti životinja. (IHS – Izvješće Hrvatskog sabora br. 459, studeni 2006.). Tadašnji zastupnici (str. 16.) čak ističu: „Prema predloženom, zabraja uzgoja životinja radi proizvodnje krzna stupa na snagu tek 2017. godine, ali to ipak pruža nadu da ćemo se pridružiti Austriji, Velikoj Britaniji i drugim civiliziranim zemljama u kojima je ta zabrana već na snazi.“ NA stranici 17. navode: „Ne samo da ih treba obešteti, nego im i pomoći da se preorijentiraju na drugu djelatnost.“

Namjera zakonodavca jasna je budući da su svi prijedlog odredbe iščitavali kao potpunu nemogućnost dosadašnjih uzgajivača da se nastave baviti uzgojem životinja za proizvodnju krzna, bilo to u našoj ili nekoj drugoj državi.

U Osijeku, 29. kolovoza 2018.

